

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/30/2024
Identifikačné číslo spisu:	5317204522
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5317204522.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v spore žalobcu S. R., narodeného I., F., zast. advokátom JUDr. Antonom Kupšom, Čadca, Moyzesova 34, proti žalovaným 1/ C. H., narodenej I., V., zast. advokátkou JUDr. Janou Veľas Hlucháňovou, Bytča, Červeňanského 540, 2/ Z. R., narodenému I., O., 3/ H. Y., Y., 4/ H. R., J., 5/ F. R., narodenej I., F., o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, pôvodne vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 9C/36/2017, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. apríla 2023 sp. zn. 7Co/165/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobca m á voči žalovanej 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 2. marca 2022 č. k. 9C/36/2017-359 výrokom I. určil, že nehnuteľnosti špecifikované v tomto výroku I. patria do dedičstva po neb. E. R., zomrelom I.; výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol; výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanej 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 83,33 %, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Výrokom IV. žalobcovi voči žalovaným 2/ až 5/ nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Okresný súd dôvodil, že žalobca naliehavý právny záujem na požadovanom učení preukázal a určením, že sporné spoluvlastnícke podiely patria do dedičstva po zomrelom právnom predchodcovi E. R., bude s konečnou platnosťou vyriešený právny vzťah žalobcu a žalovaných k týmto sporným spoluvlastníckym podielom. Žalobu o určenie, že určitá vec patrí do dedičstva po určitom poručiteľovi, aplikačná prax akceptuje.

1.2. Splnenie podmienok právnym predchodcom žalobcu E. R., ktoré boli stanovené rozsudkom sp. zn. 8Co/5/69 z 21. februára 1969 v konaní žiadny zo žalovaných nesporeval. Splnenie týchto podmienok bolo zároveň preukázané rozhodnutím Okresného národného výboru, odbor lesného hospodárstva a pre veci poľnohospodárstva a lesníctva v Čadci č. 647/1970 z 20. apríla 1970 a notárskou zápisnicou Nsn 349/71, spísanou na Štátnom notárstve v Čadci dňa 17. mája 1971, teda právny predchodca žalobcu E.

R. podmienky pre nadobudnutie jeho vlastníckeho práva k spoluvlastníckym podielom v nehnuteľnostiach splnil a stal sa vlastníkom podielov uvedených v predmetnom rozsudku.

1.3. Žiadny so žalovaných nesporeval ani totožnosť nehnuteľností uvedených v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8Co/75/69 s nehnuteľnosťami, ktoré sú v súčasnosti v registri „E“ katastra nehnuteľností evidované pod rovnakým parcelným číslom ako nehnuteľnosti uvedené v predmetnom rozsudku. Okresný súd mal preto za nesporné, že parcely tvoriace predmet daného sporu predstavujú parcely uvedené v rozsudku sp. zn. 8Co/72/69 s výnimkou parcely EKN č. 16084, zapísanej na LV č. XXXX, nakoľko táto parcela svojím parcelným číslom číselným označením nie je zhodná so žiadnou z parciel uvedených v rozsudku sp. zn. 8Co/72/69 a parcela s takýmto parcelným číslom nie je uvedená ani v rozhodnutí o prevode nehnuteľností Okresného národného výboru, odboru vodného hospodárstva pre veci poľnohospodárstva a lesníctva v Čadci z 20. apríla 1970.

1.4. Žalovaná 1/ hoci nesporevala splnenie podmienok právnym predchodcom žalobcu E. R. a na získanie vlastníctva k sporným spoluvlastníckym podielom poukazovala, že uvedené spoluvlastnícke podiely nadobudla titulom dedenia po svojom právnom predchodcovi E. R. Osvedčením o dedičstve sp. zn. D 1696/02 a predmetné osvedčenie preto bolo spôsobilým vyvolať u nej dobrú vieru, že jej sporné spoluvlastnícke podiely vlastnícky patria. Žalovanú 1/ zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať splnenie i ďalších podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, a to preukázať i oprávnenosť držby týchto sporných spoluvlastníckych podielov po celú zákonom stanovenú dobu. Obsah držby veci ako jednej z podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním je vôľa a faktické ovládanie veci. Dospel k záveru, že žalovaná 1/ túto podmienku pre nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným spoluvlastníckym podielom vydržaním nepreukázala. Žalovaná 1/ vo svojej výpovedi poprela tvrdenie žalovaného 2/, že jej mal sporné pozemky ukázať v roku 2009 a povedať jej o spore medzi jej právnym predchodcom a jeho právnym predchodcom k týmto podielom. Uviedla však, že tieto pozemky jej ukázal A. a ukázanie týchto pozemkov časovo zaradila do obdobia, kedy mal na týchto pozemkoch rúbať žalobca. Do obdobia roku 2016, kedy mala byť žalobcom na sporných nehnuteľnostiach vykonaná ťažba a pozemky jej ukázal A., žalovaná 1/ netvrdila a nepreukázala, že jej iná osoba tieto sporné parcely ukázala. Na základe uvedeného preto nepreukázala, že tieto nehnuteľnosti sama fyzicky ovládala po celú zákonom stanovenú dobu pred tým, ako sa o ťažbe na týchto pozemkoch dozvedela a nebola pri tomto fyzickom ovládaní rušená.

1.5. Podľa súdu prvej inštancie žalovaná 1/ zároveň nepreukázala ani faktické ovládanie týchto spoluvlastníckych podielov tým, že vstúpila do právneho vzťahu, ktorý by bolo možné považovať za nakladanie s vecou. Hoc boli v konaní predložené žalovanou 1/ dôkazy, a to zmluva o vykonávaní činnosti odborného lesného hospodára z 1. apríla 2014 uzatvorená žalovanou 1/ s PZ Les Korňa s. r. o., splnomocnenie udelené 14. decembra 2016 A. P., hmotové lístky, čestné vyhlásenie E. L. z 21. februára 2020, zo žiadneho z týchto listinných dôkazov jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nevyplynulo, že aj vo vzťahu k týmto sporným spoluvlastníckym podielom vstúpila do právnych vzťahov, ktoré by bolo možné považovať za nakladanie s vecou a tieto sporné spoluvlastnícke podiely ani z jedného z týchto listinných dôkazov priamo nevyplyvajú a samotné platenie dane bez ďalšieho nemožno považovať za faktické ovládanie sporných spoluvlastníckych podielov. Pokiaľ nepreukázala, že sporné spoluvlastnícke podiely i fakticky ovládala po rozhodnú dobu a nebola pritom rušená, nesplnila jeden zo základných predpokladov pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

1.6. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovanej 1/ rozsudkom z 26. apríla 2023 č. k. 7Co/165/2022-446 rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. potvrdil ako vecne správny (prvý výrok) podľa § 387 CSP; rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a IV. ostal nedotknutý (druhý výrok); žalobcovi priznal voči žalovanej 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (tretí výrok); žalobcovi voči žalovaným 2/ až 5/ nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (štvrtý výrok).

2.1. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie, že je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení existenciou aktuálneho stavu objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom, žalovanými 1/ až 5/, nakoľko žalovaná 1/ je zapísaná v katastri nehnuteľností ako podielová spoluvlastníčka sporných nehnuteľností. Rovnako konštatoval správnosť okruhu sporových strán, ktorými sú všetci právni nástupcovia po poručiteľovi E. R. a tiež v súčasnosti

evidovaná na liste vlastníctva vlastníčka sporných spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach, ktoré sú predmetom konania.

2.2. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania pred odvolacím súdom v zmysle § 384 ods. 1 CSP uviedol, že je nutné prijať záver, že právny predchodca žalovanej 1/ E. R. v čase smrti nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, a preto tieto ani nemohli byť predmetom dedičstva po ňom. V dedičskom konaní po E. R. nebol zainteresovaný žalobca, ani žalovaní 2/ až 5/ ako právni nástupcovia po poručiteľovi E. R., a preto ich takéto rozhodnutie ani nemôže zaväzovať. Rozhodnutie vydané v dedičskom konaní je deklaratórnym rozhodnutím a zaväzuje iba účastníkov tohto dedičského konania.

2.3. Žalovaná 1/ odôvodňovala svoje vlastnícke právo svojou dobromyseľnosťou od vydania osvedčenia o dedičstve, keď sa ujala držby, aj faktickej držby týchto nehnuteľností minimálne od roku 2003. Uvedenú skutočnosť však žalobca a žalovaný 2/ spochybňovali, keď poukazovali na to, že sama žalovaná 1/ oslovila žalovaného 2/, aby jej ukázal, na ktorom mieste sa majú nachádzať sporné nehnuteľnosti, pričom žalobca 2/ uviedol, že v roku 2009, kedy jej ukazoval tieto nehnuteľnosti, zároveň ju upozornil, na ktoré nehnuteľnosti jeho otec vyhral spor v roku 1969 s jej otcom. K tomuto žalovaná 1/ nemala mať žiadne pripomienky a navyše žalovaný 2/ uviedol, že pri návšteve u žalovanej 1/, keď požadovala od neho svedčenie v inej veci proti Y. H. ohľadne nájomnej zmluvy k rodinnému domu, žalovaná 1/ mala predložiť doklady, ktoré všetky má a pritom medzi týmito dokladmi bolo i rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8Co/75/69, čím spochybňovali dobromyseľnosť žalovanej 1/, teda že mala vedomosť o predmetnom rozsudku, a preto nemohla byť dobromyseľná, že nadobúda vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom k sporným nehnuteľnostiam na základe dedičského rozhodnutia. Žalovaná 1/ a svedkyňa (jej dcéra) J. F. síce potvrdili, že boli za žalovaným 2/, aby im ukázal, kde má pozemky, avšak poprela, že by mala vedomosť o rozsudku sp. zn. 8Co/75/69, navyše, že by ho mala vlastníť. Na druhej strane žalovaná 1/ tvrdila, že kde sa majú nachádzať zdedené pozemky, jej mal ukázať lesný hospodár A.. Preto je nelogické tvrdenie, ak jej mal na mieste ukázať pozemky až lesný hospodár v r. 2016, keď malo dôjsť k nelegálnemu výrubu na predmetných pozemkoch. Zo splnomocnenia zo 14. decembra 2016 (č. l. 190), ktorým žalovaná 1/ splnomocnila A. na zabezpečovanie odborného hospodárenia nie je zrejmé, o ktoré konkrétne pozemky sa malo jednať, nakoľko tieto vôbec nie sú špecifikované v tomto splnomocnení. Takýto dôkaz predložený žalovanou 1/ nemá právny význam a nemožno z neho usúdiť, že žalovaná 1/ fakticky užívala sporné nehnuteľnosti (dokonca nebolo sporné, že na týchto pozemkoch nebol doposiaľ vykonávaný výrub dreva). Pokiaľ mal odborný lesný dozor predtým vykonávať otec svedka A., uvedené je potvrdené iba jeho svedeckou výpoveďou, avšak rovnako bez bližšej špecifikácie konkrétnych parciel, ktorých sa uvedené malo dotýkať. Uvedené nepreukazujú ani predložené hmotné listky pozemkového združenia o výrube dreva, nakoľko nie je z nich zrejmé, že sa jednalo o výrub dreva na sporných pozemkoch. E. L. síce v čestnom prehlásení (č. l. 185) uviedol, že žalovaná 1/ je spoluvlastníčkou lesných pozemkov v k. ú. F. minimálne od roku 2003, čo má vedomosť ako bývalý štatutárny orgán pozemkového združenia Korňa, avšak opäť bez bližšej konkretizácie, o ktoré pozemky sa malo jednať a ako už bolo vyššie konštatované, ani hmotné listky tohto združenia nepreukazovali, že malo dôjsť k výrubu dreva na sporných nehnuteľnostiach. Jediným preukázaným úkonom žalovanej 1/ ohľadne sporných pozemkov možno považovať platenie dane z nehnuteľnosti, ktoré vykonala formálne v zmysle dedičského rozhodnutia, avšak bez konkrétneho preukázania, že tieto určitým spôsobom užívala a fakticky ovládala.

2.4. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaná 1/ nehnuteľnosti fyzicky neovládala, nevedela, kde sa sporné nehnuteľnosti nachádzajú (na uvedené oslovila žalovaného 2/ v r. 2009, ktorý jej mal zároveň ukázať, kde sa nachádzajú nehnuteľnosti, ku ktorým mal jeho otec vyhrať súdny spor s jej otcom a napokon tvrdila, že jej ich ukázal svedok A. v r. 2016), doposiaľ z nich nepoberala žiadne úžitky, zmluva o vykonávaní lesného odborného hospodára je neurčitá, neobsahuje špecifikáciu nehnuteľnosti, ktorej by sa mala dotýkať. Preto žalovaná 1/ tak nesplnila jeden zo základných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to držbu vecí. V neposlednej miere je nutné konštatovať i skutočnosť, že v čase smrti jej právny predchodca E. R. nebol v čase smrti vlastníkom sporných nehnuteľností.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti všetkým výrokom rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná 1/ (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka uviedla, že sa zásadne nestotožňuje s

rozsudkom odvolacieho súdu a považuje ho za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný.

3.2. Konajúce súdy vôbec nevzali v úvahu skutočnosť, že žalobca začal držbu nehnuteľností stranou žalovanej 1/ spochybňovať až po prednesení predbežného právneho názoru súdu prvej inštancie. S uvedenou skutočnosťou sa súdy oboch inštancií v odôvodneniach rozsudkov vôbec nezaoberali. Vo svojej žalobe žalobca vôbec nerozporoval, že žalovaná 1/ nakladala s nehnuteľnosťami, ktoré boli predmetom sporu, ako so svojimi už od roku 2003.

3.3. Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie dospeli k arbitrárnemu záveru, že žalovaná 1/ nesplnila podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním, nakoľko sa nechopila fyzicky držby daných nehnuteľností (s čím žalovaná 1/ zásadne nesúhlasí). Žalovaná 1/ má za to, že súdy oboch inštancií nevyhodnotili výpovede žalovanej 1/, svedkyne J. F. a A. P. na pojednávaní dňa 10. augusta 2021 vo vzájomnej súvislosti - svedok P. sa výslovne vyjadril, že pozná nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu a dokázal ich dokonca priradiť k lesným porastom (resp. lesným celkom, do ktorých lesníci združujú pozemky rôznych vlastníkov), súčasne sa žalovaná 1/ vyjadrila a jej vyjadrenie potvrdila aj menovaná svedkyňa J. F., že starostlivosť o les vykonávali vždy v súčinnosti s lesným hospodárom. Nemožno pripisovať na ťarchu žalovanej 1/, že nebola schopná v teréne identifikovať každú jednu parcelu, nakoľko po svojom otcovi E. R. zdedila výmeru viac ako 160.000 m² - bolo a je fyzicky nemožné, aby jednotlivec dôkladne poznal lokalizáciu týchto nehnuteľností a ich presnú polohu v teréne.

3.4. Dovolateľka sa ďalej s poukazom na bod 20. rozhodnutia krajského súdu, v ktorom uviedol, že splnomocnenie zo 14. decembra 2016 nemá právny význam, nestotožnila, a to z dôvodu, že odvolací súd nevyhodnotil listinný dôkazný prostriedok splnomocnenie zo 14. decembra 2016 (č. l. 190) v kontexte výpovede svedka A., ktorý sa predsa jednoznačne vyjadril, že je mu známe, kde sa nachádzajú nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom sporu, a že bol v zmluvnom vzťahu lesného hospodára so žalovanou 1/, ako aj so žalobcom.

3.5. Vo vzťahu k výpovedi svedkyne J. F. z 10. augusta 2021 (str. 19 zápisnice) dovolateľka uviedla, že svedkyňa potvrdila, že žalovaná 1/ poberala nájomné od nájomcu p. F., s ktorým uzatvorila nájomnú zmluvu na poľnohospodárske pozemky ešte v roku 2002. Predmetnú nájomnú zmluvu žalovaná 1/ predložila ako dôkazný prostriedok. Svedkyňa teda potvrdila, že žalovaná 1/ právne disponovala s predmetnými pozemkami formou nájmu a súčasne poberala úžitky z týchto pozemkov vo forme nájomného. S uvedenou skutočnosťou sa súdy oboch inštancií vôbec nezaoberali, hoci výpoveďou menovanej svedkyne bolo preukázané, že žalovaná 1/ užívala plody ňou držaných nehnuteľností vo forme nájmu. Konajúce súdy tejto časti výpovede svedkyne neprikladali akýkoľvek význam a úplne nesprávne dospeli k nepodloženému právnomu záveru, že žalovaná 1/ sa nikdy neujala držby sporných nehnuteľností. Súdy oboch inštancií dostatočne presvedčivo neodôvodnili svoj právny záver, že žalovaná 1/ nikdy nebola držiteľkou sporných nehnuteľností, hoci toto jej tvrdenie preukazovali jednak vyššie uvedené svedecké výpovede, ako aj listinný dôkazný prostriedok splnomocnenie zo 14. decembra 2016.

3.6. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľka uviedla, že súdy oboch inštancií dospeli na základe vykonaného dokazovania k nesprávnemu právnomu záveru, že žalovaná 1/ nikdy nevstúpila do držby sporných nehnuteľností. Správne právne posúdenie veci v kontexte vykonaného dokazovania je také, že žalovaná 1/ spoľahlivo osvedčila držbu nehnuteľností a splnila podmienky vydržania sporných nehnuteľností aj vzhľadom na špecifický právny režim obhospodarovania lesných pozemkov (t. j. obhospodarovanie prostredníctvom odborného lesného hospodára). Žalovaná 1/ mala za to, že právne správne posúdenie veci je také, že samotné plnenie daňovej povinnosti vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam a uzatvorenie zmluvy s lesným spoločenstvom a odborným lesným hospodárom sú úkonmi, ktoré sú prejavom právneho panstva žalovanej 1/ nad spornými nehnuteľnosťami, a teda prejavom faktickej držby nehnuteľností.

3.7. Žalovaná 1/ má za to, že právna otázka, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a od ktorej vyriešenia závisí výsledok sporu, je tá - či na uchopenie faktickej držby lesného pozemku je nevyhnutné, aby držiteľ bez akýchkoľvek pochybností vedel, kde sa predmetný lesný pozemok nachádza? A v nadväznosti na uvedené je potrebné zodpovedať aj druhú právnu otázku (ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a od ktorej vyriešenia závisí výsledok sporu) - či možno vstúpiť do držby lesného pozemku samotným splnením právnej povinnosti platenia dane z nehnuteľnosti? Súdy oboch inštancií podľa názoru žalovanej 1/ dospeli k nesprávnemu právnomu záveru, že na uchopenie faktickej držby nehnuteľnosti nie je dostačujúce len samotné plnenie daňovej

povinnosti vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam.

3.8. Pri posudzovaní obsahu držby je nutné vychádzať z ustanovenia § 129 ods. 1 OZ v spojení s ustanovením § 123 OZ. Oprávnený držiteľ má v podstatne rovnaké práva a povinnosti vo vzťahu k predmetu držby ako vlastník veci vo všeobecnosti. Vlastnícke právo, a teda (per analogiam) i držba oprávneného držiteľa zaväzuje. V prípade žalovanej 1/ bolo preukázané, že si nesporne plnila zákonnú daňovú povinnosť vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré zdedila po svojom otcovi E. R. od r. 2004 až do súčasnosti (uvedené vzali za preukázané súdy oboch inštancií). Rovnako bolo v spore preukázané, že žalovaná 1/ obhospodarovala všetky svoje lesné nehnuteľnosti prostredníctvom odborného lesného hospodára. Z čestného prehlásenia p. E. L. z 21. februára 2020 vyplynulo, že žalovaná 1/ mala uzatvorenú zmluvu s pozemkovým združením Les Korňa od roku 2003. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná 1/ právne disponovala so všetkými lesnými pozemkami, ktoré boli predmetom sporu.

3.9. S právnym záverom súdov, že žalovaná 1/ nepreukázala, že predmet sporu fakticky ovládala od roku 2003 žalovaná 1/ zásadne nesúhlasí a ide o nesprávny právny záver. Držba veci, ktorá zahŕňa faktické ovládanie veci (corpus possessionis) nemusí spočívať vo fyzickom ovládaní veci, avšak musia tu existovať určité skutočnosti, svedčiacie o nadobudnutí faktickej vlády nad vecou, že z právnej teórie vyplýva, že corpus possessionis má ten, kto vstupuje ohľadne veci do takých spoločenských vzťahov, ktoré sú vo všeobecnosti považované za prejav právnej moci nad vecou, teda za nakladanie s vecou, že z povahy nehnuteľností ako takých je zrejmé, že tieto nemožno držať fyzicky tak, ako hnutelné veci, držiteľ teda nemusí na pozemok vstúpiť po dlhý čas, môže ho nechať ladom a napriek tomu zostáva jeho držiteľom. Faktickú držbu nehnuteľností, ktoré boli predmetom sporu, vykonávala žalovaná 1/ už od roku 2003, kedy uzatvorila zmluvu s pozemkovým združením Les Korňa, čo bolo v spore preukázané čestným prehlásením p. E. L.. Starostlivosť o svoje zdedené pozemky žalovaná 1/ vykonávala v úzkej súčinnosti so svojím odborným lesným hospodárom, ktorým bol p. Y. P. od roku 2003 až do roku 2014, kedy po ňom agendu prevzal jeho syn A. P..

3.10. Žalovaná 1/ v zmysle dovolania žiada, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žaloba sa zamieta a žalobca je povinný nahradiť trovy konania žalovanej 1/ v rozsahu 100 % trov. Alternatívne žalovaná 1/ žiada, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a rovnako tak zrušil rozsudok súdu prvej inštancie, vec vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalobcov na náhradu trov žalovanej 1/ v dovolacom konaní v rozsahu 100 % trov.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že považuje tvrdenia žalovanej 1/ uvedené v dovolaní za nepodložené. Navrhol, aby najvyšší súd dovolanie žalovanej 1/ zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení uviedol, že považuje dovolanie za nedôvodné, považuje rozhodnutia súdov nižšej inštancie za správne a navrhol dovolanie žalovanej 1/ zamietnuť.

6. Žalovaná 3/ v písomnom vyjadrení uviedla, že považuje dovolanie za nedôvodné, považuje rozhodnutia súdov nižšej inštancie za správne a navrhla dovolanie žalovanej 1/ zamietnuť.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala advokátom zastúpená (§ 429 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a pričom dospel k záveru, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, ale nie je dôvodné a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je neprípustné.

8. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (pozri sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho

konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (pozri sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

12. V danom prípade žalovaná I/ vyvodila prípustnosť podaného dovolania, okrem iného, z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12.3. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Žalovaná I/ vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala pochybenia súdov nižšej inštancie v procese dokazovania (jeho vykonanie a hodnotenie) a tým aj nesprávne zistenie skutkového stavu. Tiež namietala nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) a dostatočnú presvedčivosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho arbitrárnosť (bližšie pozri body 3.1. až 3.5. tohto rozhodnutia).

15. K uvedeným dovolacím námietkam dovolací súd uvádza, že jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku

ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Judikatura Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

16. Podľa dovolacieho súdu v posudzovanom prípade obsah spisu, ani rozhodnutie odvolacieho súdu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívajúcu v nedostatočnom a nepresvedčivom odôvodnení, či arbitrárnom (svojvoľnom) závere rozsudku odvolacieho súdu. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že procesný postup odvolacieho súdu hodnotiac ho v celkovom kontexte vrátane procesu dokazovania sa nevymykal zo zákonného rámca CSP a bol vedený spôsobom, ktorým odvolací súd neznemožnil žalovanej / realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

16.1. Dovolací súd považuje za nevyhnutné najskôr zdôrazniť, že odvolací súd na prejednanie odvolania žalovanej / vytýčil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie pred odvolacím súdom v zmysle § 384 ods. 1 CSP (bod 15. rozhodnutia krajského súdu), ustálil skutkový záver, z ktorého prijal právny záver totožný s právnym záverom súdu prvej inštancie o vyhovení žaloby žalobcu v časti, zároveň konštatoval, že žalovaná / nepreukázala nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným spoluvlastníckym podielom jeho vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd zdôraznil, že „... právny predchodca žalovanej 1/ E. R. v čase smrti nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, a preto tieto ani nemohli byť predmetom dedičstva po ňom. V dedičskom konaní po E. R. nebol zainteresovaný žalobca ani žalovaní 2/ až 5/ ako právni nástupcovia po poručiťovi E. R., a preto ich takéto rozhodnutie ani nemôže zaväzovať. Rozhodnutie vydané v dedičskom konaní je deklaratórnym rozhodnutím a zaväzuje iba účastníkov tohto dedičského konania.“ a zároveň v súvislosti s odvolacími námietkami týkajúcimi sa vydržania vlastníckeho práva dovolateľky uviedol, že žalovaná 1/ „nehnutelnosti fyzicky neovládala, nevedela, kde sa sporné nehnuteľnosti nachádzajú (na uvedené oslovila žalovaného 2/ v r. 2009, ktorý jej mal zároveň ukázať, kde sa nachádzajú nehnuteľnosti, ku ktorým mal jeho otec vyhrať súdny spor s jej otcom a napokon tvrdila, že jej ich ukázal svedok A. v r. 2016), doposiaľ z nich nepoberala žiadne úžitky, zmluva o vykonávaní lesného odborného hospodára je neurčitá, neobsahuje špecifikáciu nehnuteľnosti, ktorej by sa mala dotýkať. Preto žalovaná 1/ tak nesplnila jeden zo základných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to držbu veci.“

16.2. Podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu má všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry, obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené, či arbitrárne (svojvoľné). Odvolací súd vo svojom rozhodnutí popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery svedčiace pre potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie ako vecne správneho v napadnutom výroku, ktorým súd žalobe žalobcu, že sporné nehnuteľnosti (špecifikované vo výroku I. rozhodnutia okresného súdu) patria do dedičstva po neb. E. R., (...), v časti vyhovel. Okolnosti, ktoré ho viedli k predmetnému právnemu záveru zdôvodnil konkrétne v bodoch 15. až 22. svojho odôvodnenia, v ktorých sa (podľa názoru dovolacieho súdu) dostatočne a preskúmateľne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou strán sporu. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

16.3. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovanej / na spravodlivý proces. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť, aj

všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak všetky podstatné skutočnosti odvolací súd náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a vyhodnotil. Jeho argumentácia je koherentná a rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Žalovaná I/ preto nedôvodne argumentovala, že rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, nepresvedčivý, a preto nepreskúmateľný, či spočíva na arbitrárnom závere. Samotný nesúhlas dovolateľky s dôvodmi rozsudku odvolacieho súdu, resp. že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa jej predstáv, v žiadnom prípade nemožno považovať za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

16.4. V reakcii na dovolacie argumenty žalovanej I/ dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Samotné odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strany sporu na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalovaná I/ uvádzala v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho nedostatkom nepreskúmateľnosti, či arbitrárnosti, pretože uvedené nezistil.

17. Dovolaťka vady podľa § 420 písm. f) CSP odôvodňovala aj pochybením súdu v procese dokazovania (najmä pri vykonaní a hodnotení dôkazov). K čomu najvyšší súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Strany boli povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, listiny, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov a právnických osôb, obhliadka a výsluch strán sporu (§ 132 ods. 1 a § 187 ods. 1 a 2 CSP). O tom, ktoré z navrhovaných dôkazov (ale aj tých, ktoré nie sú navrhované) budú vykonané, prípadne akým spôsobom, rozhoduje výlučne súd, a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Pokiaľ sudy nižšej inštancie opierali svoje zistenia o vykonané dôkazy, ktoré ale nevyhodnotili podľa predstáv žalovanej I/, nešlo o postup vylučujúci, či znemožňujúci žalovanej I/ realizáciu procesných práv priznaných jej CSP.

17.1. Nedôvodnou je dovolacia námietka žalovanej I/ týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade odvolaciemu súdu a súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (pozri rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval ústavný súd a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

17.2. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané sudy prvej a

druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak tieto vady v posudzovanom spore nezistil.

17.3. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť vtedy, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva. V danom prípade dovolací súd takéto vady v procese dokazovania nezistil.

17.4. Podstata sporu v danej veci spočívala v tom, že žalobca sa domáhal určenia, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k. ú. F., konkrétne špecifikované v žalobe, patria do dedičstva po neb. E. R., ktorého je dedičom a právny nástupcami po ňom sú aj žalovaní 2/ až 4/, pričom žalovaná 1/ titulom dedenia je zapísaná v katastri ako podielová spoluvlastníčka uvedených nehnuteľností v uvedených podieloch. Žalobca vlastnicke právo svojho právneho predchodcu E. R. ku sporným spoluvlastníckym podielom odvodzoval od rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8Co/75/69 z 21. februára 1969 v spojení s rozhodnutím o prevode nehnuteľností, č. 647/1970 z 20. apríla 1970 a zápisnicou Nsn 349/1971 zo 17. mája 1971.

17.4.1. Súd prvej inštancie sa primárne zaoberal, či žalobca má naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení a na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca naliehavý právny záujem preukázal, zároveň uzavrel, že splnenie podmienok právnym predchodcom žalobcu E. R. stanovených rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8Co/75/69 z 21. februára 1969, za ktorých bol právny predchodca žalovanej 1/ E. R. povinný ponechať E. R. podiely z parciel uvádzaných v tomto rozsudku v konaní žiadny zo žalovaných nesporeval a ich splnenie bolo preukázané aj inými dôkazmi, na ktoré súd prvej inštancie v rozsudku poukázal, preto právny predchodca žalobcu E. R. nadobudol vlastnicke právo k týmto spoluvlastníckym podielom, okrem parcely EKN č. 16084, zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX, ktorá z rozsudku sp. zn. 8Co/75/69 nevyplyvala. Žalovaná 1/ nepreukázala, že sporné spoluvlastnícke podiely i fakticky ovládala po rozhodnú dobu a nebola pri tom rušená, nesplnila jeden zo základných predpokladov pre nadobudnutie vlastnickeho práva k sporným spoluvlastníckym podielom jeho vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka. Preto súd prvej inštancie žalobe žalobcu ako dôvodnej v časti vyhovel a určil, ktoré konkrétne podiely patria do dedičstva po zomrelom E. R. a v časti o určení, že spoluvlastnícky podiel pod B2 vo výške 9/20 v parcele EKN č. 16084 - trvalý trávny porast o výmere 5282 m², zapísanej na liste vlastníctva č. XXXX žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17.4.2. S vyššie uvedeným sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý po vykonanom dokazovaní v potrebnom rozsahu dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku ako vecne správny potvrdiť, pričom ale skonštatoval, že aj keď právny predchodca žalobcu E. R. splnil podmienky stanovené rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 8Co/75/69 na získanie vlastníctva k nehnuteľnostným podielom tam určených parciel, táto skutočnosť však nebola zaevidovaná v listoch vlastníctva v katastri nehnuteľností, a preto naďalej boli vedené na právneho predchodcu žalovanej 1/ E. R. a stali sa predmetom dedičstva po ňom. Odvolací súd prijal záver, že právny predchodca žalovanej 1/ E. R. v čase smrti nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, a preto tieto ani nemohli byť predmetom dedičstva po ňom. S uvedenými skutkovými a právnymi závermi sa dovolateľka ako neúspešná strana v spore nestotožňuje a namieta porušenie jej práva na spravodlivý proces, pričom prezentuje vlastné hodnotenie dôkazov a z toho vyplývajúci opozitný skutkový a právny záver, že žalovaná 1/ spoľahlivo osvedčila držbu nehnuteľností a splnila podmienky vydržania sporných nehnuteľností aj vzhľadom na špecifický právny režim obhospodarovania lesných pozemkov, k čomu dovolací súd poznamenáva, že samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom totiž nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, pretože sa tým strane sporu neznemožňuje realizovať jej procesné oprávnenia v priebehu konania pred súdom.

17.5. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Dovolací súd v tejto súvislosti akcentuje podstatu sporového konania, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Podľa názoru dovolacieho súdu námietka dovolateľky predstavuje jej prostý nesúhlas s vyhodnotením dôkazov a vykonaným dokazovaním vôbec a prijatými skutkovými závermi, keď sa dovolateľka bez ďalšieho nestotožňuje hlavne s právnym záverom súdov nižšej inštancie, že neboli splnené zákonné podmienky vydržania sporných nehnuteľností, ktorý právny záver nepredstavuje zmätočnosťnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17.6. Podľa názoru dovolacieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom (aj súdom prvej inštancie). V súdnej veci neboli zistené vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, ani iný nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktoré by zakladali porušenie práva dovolateľky na spravodlivý proces.

18. Pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnosťnej vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým oba súdy nižšej inštancie dospeli, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie sporu túto vadu zmätočnosti nezakladá (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017), tento právny záver považuje i ústavný súd za akceptovateľný (I. ÚS 61/2019). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne, nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dovolací súd môže len konštatovať, že námietka dovolateľky o nepreskúmateľnosti, či arbitrárnosti rozsudku odvolacieho súdu je neopodstatnená. Dovolací súd tak uzavrel, že dovolanie žalovanej I/ nie je podľa § 420 písm. f) CSP dôvodné, a preto ho v tejto časti podľa § 448 CSP zamietol.

20. Žalovaná I/ prípustnosť podaného dovolania vyvodila aj z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

20.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20.2. Pre všetky tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková), ktorá musí mať zreteľné charakteristické znaky. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/126/2017, 2Cdo/225/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/89/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/73/2017).

20.3. Ak dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd ešte nezaoberal (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP), tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou dovolateľa ako

procesnej strany a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom, uviesť ako ju riešil odvolací súd a b) uviesť ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/146/2017 z 22. februára 2018).

21. Pred posúdením samotného „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) dovolací súd opakovane uvádza, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

21.1. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, jej aplikácie na podklade skutkových zistení (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

22. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili/neriešili prvoinštančný a odvolací súd.

23. Dovolací súd sa preto najskôr zaoberal tým, či sú splnené tieto predpoklady prípustnosti dovolania, a to najmä z hľadiska, či žalovaná 1/ v podanom dovolaní vôbec nastolila právnu otázku, resp. ňou nastolená právna otázka je taká otázka, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

24. Žalovaná 1/ v súvislosti s uvádzaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ako právne otázky nastolila otázky: 1. „či na uchopenie faktickej držby lesného pozemku je nevyhnutné, aby držiteľ bez akýchkoľvek pochybností vedel, kde sa predmetný lesný pozemok nachádza?“ 2. „či možno vstúpiť do držby lesného pozemku samotným splnením právnej povinnosti platenia dane z nehnuteľnosti?“

25. K čomu dovolací súd poukazuje, že dovolaním napadnutým rozhodnutím odvolací súd potvrdil ako vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie so záverom, že „Žalovaná 1/ odôvodňovala svoje vlastnícke právo svojou dobromyseľnosťou od vydania osvedčenia o dedičstve, keď sa ujala držby, aj faktickej držby týchto nehnuteľností minimálne od roku 2003. Uvedenú skutočnosť však žalobca a žalovaný 2/ spochybňovali, keď poukazovali na to, že sama žalovaná 1/ oslovila žalovaného 2/, aby jej ukázal, na ktorom mieste sa majú nachádzať sporné nehnuteľnosti, pričom žalovaný 2/ uviedol, že v roku 2009, kedy jej ukazoval tieto nehnuteľnosti, zároveň ju upozornil, na ktoré nehnuteľnosti jeho otec vyhral spor v roku 1969 s jej otcom. K tomuto žalovaná 1/ nemala mať žiadne pripomienky a navyše žalovaný 2/ uviedol, že pri návšteve u žalovanej 1/, keď požadovala od neho svedčenie v inej veci proti Y. H. ohľadne nájomnej zmluvy k rodinnému domu, žalovaná 1/ mala predložiť doklady, ktoré všetky má a pritom medzi týmito dokladmi bolo i rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici 8Co/75/69, čím spochybňovali dobromyseľnosť žalovanej 1/, teda že mala vedomosť o predmetnom rozsudku, a preto nemohla byť dobromyseľná, že nadobúda vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom k sporným nehnuteľnostiam na základe dedičského rozhodnutia. Žalovaná 1/ a svedkyňa (jej dcéra) J. F. síce potvrdili, že boli za žalovaným 2/, aby im ukázal kde má pozemky, avšak poprela, že by mala vedomosť o rozsudku sp. zn. 8Co/75/69, navyše že by ho mala vlastniť. Na druhej strane žalovaná 1/ tvrdila, že kde sa majú nachádzať zdedené pozemky, jej mal ukázať lesný hospodár A.. Preto je nelogické tvrdenie, ak jej mal na mieste ukázať pozemky až lesný hospodár v r. 2016, keď malo dôjsť k nelegálnemu výrubu na predmetných pozemkoch. Zo splnomocnenia zo 14. 12. 2016 (č. l. 190), ktorým žalovaná 1/ splnomocnila A. na zabezpečovanie odborného hospodárenia nie je zrejmé, o ktoré konkrétne pozemky sa malo jednať, nakoľko tieto vôbec nie sú špecifikované v tomto splnomocnení. Takýto dôkaz predložený žalovanou 1/ nemá právny význam a nemožno z neho usúdiť, že žalovaná 1/ fakticky užívala sporné nehnuteľnosti (dokonca nebolo sporné, že na týchto pozemkoch nebol doposiaľ vykonávaný výrub dreva). Pokiaľ mal odborný lesný dozor predtým vykonávať otec svedka A., uvedené je potvrdené iba jeho svedeckou výpoveďou, avšak rovnako bez bližšej špecifikácie konkrétnych parciel, ktorých sa uvedené malo dotýkať. Uvedené nepreukazujú ani predložené hmotné listky pozemkového združenia o výrube dreva, nakoľko nie je z nich zrejmé, že sa jednalo o výrub dreva na sporných pozemkoch. E. L. síce v čestnom prehlásení (č. l. 185) uviedol, že žalovaná 1/ je spoluvlastníčkou

lesných pozemkov v k. ú. F. minimálne od roku 2003, čo má vedomosť ako bývalý štatutárny orgán pozemkového združenia Korňa, avšak opäť bez bližšej konkretizácie, o ktoré pozemky sa malo jednať a ako už bolo vyššie konštatované, ani hmotné listky tohto združenia nepreukazovali, že malo dôjsť k výrubu dreva na sporných nehnuteľnostiach. Jediným preukázaným úkonom žalovanej 1/ ohľadne sporných pozemkov možno považovať platenie dane z nehnuteľnosti, ktoré vykonala formálne v zmysle dedičského rozhodnutia, avšak bez konkrétneho preukázania, že tieto určitým spôsobom užívala a fakticky ovládala.“ (pozri bod 20. rozhodnutia odvolacieho súdu). „Na základe uvedeného je zrejmé, že žalovaná 1/ nehnuteľnosti fyzicky neovládala, nevedela, kde sa sporné nehnuteľnosti nachádzajú (na uvedené oslovila žalovaného 2/ v r. 2009, ktorý jej mal zároveň ukázať, kde sa nachádzajú nehnuteľnosti, ku ktorým mal jeho otec vyhrať súdny spor s jej otcom a napokon tvrdila, že jej ich ukázal svedok A. v r. 2016), doposiaľ z nich nepoberala žiadne úžitky, zmluva o vykonávaní lesného odborného hospodára je neurčitá, neobsahuje špecifikáciu nehnuteľnosti, ktorej by sa mala dotýkať. Preto žalovaná 1/ tak nespĺnila jednu zo základných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to držbu veci. V neposlednej miere je nutné konštatovať i skutočnosť, že jej právny predchodca E. R. nebol v čase smrti vlastníkom sporných nehnuteľností s poukazom na skutočnosti uvedené v bode 18. tohto odôvodnenia.“ (pozri bod 21. rozhodnutia odvolacieho súdu).

25.1. Z vyššie uvedeného je zjavný záver súdov nižšej inštancie, že žalovaná 1/ v danom prípade neunesla dôkazné bremeno ohľadom preukázania užívania a faktického ovládania nehnuteľností a tým držby veci ako jedného z predpokladov vydržania vlastníckeho práva, ktorý záver o nespĺnení podmienky ovládania nehnuteľnosti (preukázanie panstva nad vecou/sporných spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach), žalovanou 1/ predstavuje skutkový záver majúci pôvod vo vykonanom dokazovaní v tomto spore. Uvedený skutkový záver dovolateľka spochybňuje aj nastolenými otázkami ohľadom držby, aj faktickej držby vo väzbe na vedomosť dovolateľky o tom, kde sa lesné pozemky nachádzajú a skutočnosť, že dovolateľka zaplatila za pozemky daň. Dovolateľkou nastolené otázky odvolací súd posudzoval z hľadiska vyhodnotenia skutkových okolností tvrdených stranami sporu v rámci dokazovania (viď body 18. až 22. odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu), keď dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalovanou 1/ ohľadom ovládania sporných nehnuteľností ako predpokladu vydržania vlastníckeho práva, resp. preukázania jedného zo základných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to držby veci. Napokon odvolací súd konštatoval, že právny predchodca žalovanej 1/ E. R. v čase smrti nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, preto tieto ani nemohli byť predmetom dedičstva po ňom, pričom žalovaná 1/ odvodzovala svoje vlastníctvo k sporným spoluvlastníckym podielom od titulu dedenia po svojom právnom predchodcovi E. R.. Uvedený záver odvolacieho súdu bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo, a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov odvolací súd viedli k právnemu záveru a prijatiu jeho rozhodnutia o potvrdení vecne správneho rozsudku súdu prvej inštancie o vyhovení žaloby žalobcu v časti.

25.2. Pokiaľ teda dovolateľka poukazovala na riešenie otázok spojených s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania, ide o skutkové otázky a ich riešenie, ktoré sú z hľadiska § 421 ods. 1 CSP irelevantné. Navyše, samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobného nároku, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP. Dovolateľka tak uplatnený dovolací dôvod nevymedzila spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. nevymedzila právnu otázku doposiaľ neriešenú dovolacím súdom, od ktorej riešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu.

26. Nad rámec vyššie uvedeného dovolací súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/207/2005 zaoberajúce sa oprávnenosťou držby a dobrou vierou držiteľa, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „jedným zo základných predpokladov oprávnenej držby je dobrá viera držiteľa, že mu vec alebo vykonávanie práva patrí. Dobrá viera je psychický stav držiteľa; takýto držiteľ sa domnieva, že mu vec vlastnícky patrí, hoci v skutočnosti tomu tak nie je. Dobrá viera musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že toto presvedčenie držiteľa je opodstatnené a musí trvať po celú vydržačiu dobu. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú spravidla skutočnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia veci (práva) a svedčiace o poctivosti nadobudnutia, t. j. tzv. titulu uchopenia sa držby (objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia

držby). Oprávnená držba sa nemusí nutne opierať o existujúci právny dôvod; postačí, aby bol daný aj domnelý (putatívny) právny dôvod. Pôjde však vždy o to, aby držiteľ bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu taký právny dôvod svedčí.“

26.1. Vo väzbe na uvedené z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v prejednávacom spore jasne a zrozumiteľne vyplýva, že úvahy o aplikovateľnosti ustanovení § 129 až § 134 Občianskeho zákonníka sa musia vždy odvíjať od posúdenia všetkých osobitostí každého prípadu individuálne, čo odvolací súd rešpektoval a zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že žalovaná 1/ nesplnila jeden zo základných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, a to držbu veci, tiež prijal záver, že právny predchodca žalovanej 1/ E. R. v čase smrti nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, a preto tieto ani nemohli byť predmetom dedičstva po ňom, ktorým ešte umocnil svoj záver o nesplnení predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva žalovanou 1/ vydržaním.

27. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej 1/ v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné a ohľadom namietajúceho nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP je neprípustné, pretože dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

28. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobcu v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP) tak, že priznal žalobcovi voči neúspešnej žalovanej 1/ náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.